

OBS:
Med bogen følger der et postkort

At spøge eller ikke at spøge

Klokken klemte der arrigt ind til time netop som Troels og Adam gik igennem bommene der markerede skolegårdens udgang. Lyden gjaldt heldigvis ikke de to drenge. De havde overlevet endnu en dag i 9. klasse.

„Går du ikke med ned forbi Netto?“ spurgte Troels og gjorde et kast med hovedet. „Min krop hungrer efter en Cocio!“

„Dig og dine Congobajere,“ brummede Adam med et smil og vendte cyklen. „Jeg er bange for du er afhængig.“

„Det er jeg sgu også,“ grinede Troels. „Jeg får abstinenser hvis jeg ikke får min daglige dosis på 75 centiliter.“

Drengene begav sig ned ad gaden. Adam trak sin mountainbike. På den gråblå septemberhimmel drev spredte skyer af sted. Hække og buske var så småt begyndt at tabe deres blade, og sensommeren var ved at blive til efterår.

„Jeg var godt nok tæt på at tage mig en lille én på øjet i den sidste time,“ indrømmede Troels, da de svingede ned ad Toftegade. Trafikken var sparsom denne torsdag eftermiddag.

„Erling er også mega kedelig,“ udbød Adam. „Han står bare oppe ved tavlen og snøvler sig igennem timerne.“

„Det er mere spændende at høre på en ko der tygger drøv,“ grinede Troels.

„Ja, der er faktisk ikke den store forskel,“ nikkede Adam. „Og så vælger han altid de ældste og mest *åndede* noveller

som vi skal tvinges til at ...“

„Hey!“ afbrød Troels og knipsede. „Det minder mig om et program jeg så på Discovery i går ...“

Adam skød brynene op i panden. „Om dansklærere der tygger drøv?“

„Narj, om ånder og den slags. De interviewede nogle mennesker som havde set genfærd, og der var en mand som ...“

Adam sukkede.

Troels så på ham. „Hvad?“

„Du slugte det garanteret råt.“

Troels slog ud med armene. „Jeg tror på at der findes ånder, ja.“

„Det er en spændende tanke, men sådan er det desværre bare ikke,“ påstod Adam.

Det var ikke første gang de to venner havde diskuteret det spørgsmål.

Troels så kritisk på Adam. „Siger du at alle dem der var med i udsendelsen lyver?“

„Nej. Jeg siger at de er skuespillere.“

„Hvordan kan du være så sikker hvis du ikke selv så programmet?“ spurgte Troels.

„Jeg behøver ikke se alle de åndssvage udsendelser der er lavet for at få folk til at tro på den slags. Hvis man har set ét har man set dem alle. Jeg *ved* at det er humbug.“

„Jeg synes det er snæversynet,“ mumlede Troels og lettede på kasketten. „Måske overdriver programmerne lidt, men der er jo masser af *virkelige* historier med folk der har mødt ånder. De er jo ikke skuespillere ...?“

„Nej, de er sikkert bare tossede,“ svarede Adam omgåen-

de. „Eller måske mangler de opmærksomhed.“

Troels betragtede den anden fra siden og smilede skævt. Adam fortrak ikke en mine. Hans hår var mørkt, næsten sort, og han var ikke lige så høj som Troels. Til gengæld var han lidt mere robust. Hans bygning passede godt til hans personlighed: stædig og jordbunden.

„Det er *derfor* jeg så godt kan lide dig, Adam. Du har et åbent sind. Hvad så hvis du selv mødte en ånd?“

„Det gør jeg heller ikke. Ligesom jeg aldrig kommer til at støde på Julemanden eller Fedtmule.“

Troels fnøs. „Nej, prøv nu lige at lege med tanken et øjeblik. Du *kan* jo komme ud for noget du ikke kan forklare. Noget som tosser som mig ville kalde 'overnaturligt'. Hvad ville du tænke, hvis du virkelig ikke kunne finde en forklaring?“

Adam slog ud med den arm han ikke holdte cyklen med. „Bare fordi *jeg* ikke kan forklare det, betyder det ikke at der ikke *er* en forklaring. Sådan er det med mange ting. Jeg aner for eksempel ikke hvordan en tørretumbler virker. Men det kan sagtens forklares.“

„Touché,“ brummede Troels og slog blikket ned på fliserne et øjeblik. „Jeg tror det handler om at 'you gotta see it to believe it'.“

„Måske,“ medgav Adam. Han så på Troels. „Har *du* da oplevet noget uforklarligt siden du har meldt dig ind i fanklubben?“

„Naah, ikke rigtigt. Ikke endnu, i hvert fald. Jeg har forsøgt at kontakte nogle af de hvileløse et par gange, men de er svære at få fat i.“

„Hmm. Den gik måske bare på telefonsvareren?“

„Man kan sgu da ikke *ringe* til dem, tumpe,“ udbød Troels og skubbede til kammeraten.

„Hvor skulle jeg vide det fra?“ spurgte Adam uskyldigt.

„Det er dig der er eksperten.“

De var nået frem til Netto.

Adam stillede sin cykel i stativet og låste den. Så spurgte han: „Hvorfor kalder du dem 'hvileløse'?“

„Fordi det er hvad de er,“ forklarede Troels alvorligt.

„Grunden til at en sjæl sidder fast imellem to verdener er at der er nogle ting her i *vores* verden som den ikke har afsluttet.“

„Som for eksempel at den har glemt at ordne opvasken?“ foreslog Adam.

„Hold nu kæft,“ sukede Troels opgivende, men kunne alligevel ikke lade være med at smile. „Du *vil* bare ikke tro på noget du ikke kan se, hva’?“

De svingede ind ved indgangen til Netto. I det samme kom en mor med en barnevogn ud ad skydedørene. På begge sider af hende gik en lille pige med hver sin is, som de kæmpede med at få ud af papiret. Drengene trådte til side og gjorde plads.

„Nope, beklager,“ mumlede Adam. „Hele ideen med liv efter døden er altså bare for flippet for mig.“

„Hvem siger at sjælen dør bare fordi kroppen gør det?“

„De hænger jo sammen,“ påstod Adam. „Ligesom en computer. Hvis harddisken bliver ødelagt, så lever programmerne jo heller ikke videre, vel?“

Damen med barnevognen var kommet ud. Drengene var

på vej ind i forretningen, og Troels skulle lige til at svare, da en uventet stemme kom ham i forkøbet.

„Du har fuldstændig ret.“

De vendte sig forbavsede og så en gammel mand der stod et par meter væk, ved siden af et af de gule reklamestativer. Ingen af dem havde bemærket ham før nu. Han havde hvidt, pjusket hår og indsunkne kinder i det rynkede ansigt. Han var lille og spinkel, men hans blik var venligt og vågent.

Adam og Troels nåede ikke at sige noget før den gamle fortsatte.

„Hvis man hiver stikket ud af en computer, så dør den. Det har du ret i. Desværre er mennesker ikke lige så simple som computere.“

Adam satte hænderne i siden. „Hvad mener du?“

„Jeg kunne ikke undgå at høre at I talte om liv efter døden,“ sagde manden nærmest undskyldende. „Det er et emne der har haft en stor plads i mit liv de sidste tre år. I starten var jeg lige så hårdnakket som dig, min ven ...“ Han så på Adam med et træt smil. „Men nu er jeg ærlig talt ikke så sikker på hvad jeg skal tro længere.“

Troels trådte hen til manden med et forventningsfuldt udtryk. „Har du set en ånd?“

Manden kløede sig i nakken. Han var klædt i et par almindelige og godt slidte bukser og en ulden skovmandsskjorte. Hans kropsholdning var en smule foroverbøjet, og han virkede som om han havde sprunget sin middagslur over. „Jeg har faktisk set *to*. Det vil sige, jeg ser ikke ret godt, og jeg har en dum vane med at glemme hvor jeg lægger mine briller. Så jeg har aldrig set dem særlig tydeligt, men ...“ Manden kigge-

de skiftevis på de to drenge. „Når man er i samme rum som en ånd, så er man ikke i tvivl. Tro mig.“

„Det har jeg lidt svært ved,“ mumlede Adam lavt.

„*To* ånder?“ udbrød Troels fascineret. „Hvor mødte du dem?“

„I mit hus. Jeg troede de tidligere beboere *var* flyttet ud, men det lader til jeg tog fejl.“

„Man kan ikke vinde hver gang,“ mumlede Adam og gjorde mine til at gå ind i Netto. „Nå, men det var hyggeligt at hils...“

„Hvor bor du?“ spurgte Troels ufortrødent.

„I Præsteskovens. Jeg flyttede ind for tre år siden. Siden da har jeg ikke haft mange natters rolig søvn.“ Manden viftede med en hånd og så ned på sine træsko. „Nå, men jeg skal ikke stå her og spille jeres tid med mine kedelige problemer ...“ Han vendte sig for at gå.

Adam nåede ikke at gribe Troels i armen, før han trådte frem og sagde: „Nej, vent lige ...“

Den gamle tøvede og kiggede på ham.

„Vi, øh ... vi vil gerne høre mere om de ånder der hjemsøger dit hus.“ Han kastede et hurtigt blik på Adam. „Ikke?“

Vennen sukkede. Så nikkede han opgivende. „Det kan vel ikke skade.“

Troels smilede. „Ser du, Adam her tror nemlig ikke på at der findes ånder eller andre overnaturlige ting. Men det gør jeg. Og vi bliver nok aldrig enige, medmindre vi får et bevis ...“

„Et bevis?“ gentog manden og klukkede træt. „Det kan jeg sagtens klare.“

Adams mistænksomhed blev endnu større end den allerede var. Det samme gjaldt Troels' øjne. „Virkelig?“

„Ja. Men det er altså ikke noget jeg vil anbefale. De kan være ret skræmmende.“

„Hvad gør de da?“ spurgte Troels interesseret. „Er de fjendtlige? Hvis de er, så er det nemlig tit fordi de er forvirrede eller utilfredse over noget. Nogle ånder *ved* måske ikke engang at de er døde. Det kan også være de *selv* er bange. Ved du hvem de er? Og hvornår de døde?“

Et ungt par gik forbi imens Troels plaprede ivrigt. De så undrende på ham, og Adam krummede tæer på sin vens vegne. Troels var en flink og fornuftig fyr, men hvis nogen nævnte spirituelle eller åndelige ting glemte han det meste omkring sig. Han havde lyst krøllet hår – som altid var gemt under den grønne kasket – og fregner hen over sin flade næse. Han gik som regel i afslappet tøj med knap så afslappede (og ikke nødvendigvis matchende) farver. Det var en del af hans alternative væsen.

Manden smilede forvirret. „Altså, jeg har selvfølgelig undersøgt sagen, og jeg mener at jeg ved hvem det kan være. Men det er en længere historie.“

„Vi har hele dagen,“ sagde Troels straks og blinkede til Adam.

„Jamen, hvis I er sikre på I gider høre om det ...“ sagde manden tøvende. Han så på Adam.

Adam nikkede. „Selvfølgelig.“ Nu var han alligevel blevet en smule nysgerrig. Selv om han stadig var overbevist om at den gamle mand var blevet skræmt af naturlige ting eller sin egen fantasi.

Den gamle rakte en rynket hånd frem. „Jeg hedder for resten Bent.“

De gav ham hånden på skift og præsenterede sig. De trak lidt væk fra indgangen til Netto.

„Rart at møde jer. Nå, men det begyndte som sagt da jeg købte hytten for tre år siden. Jeg boede inde i byen dengang jeg arbejdede, men da jeg gik på efterløn ville jeg gerne finde et sted hvor der var fred og ro. Det skulle bare vise sig at jeg faktisk fandt det modsatte. Der gik nemlig ikke lang tid før jeg begyndte at høre underlige lyde. Der er to etager i mit hus, og det var som om støjen altid kom fra rummet lige ved siden af hvor jeg var. Der var mange forskellige lyde, men to af dem gik igen. En riffel der lades, og en økse der hugger.“

Bent holdt en kort pause og lod sit blik glide ud over gaden.

„Jeg har en grum mistanke om hvorfor det lige netop er *de* to lyde der høres, men ... det er ikke en historie jeg kan fortælle jer her. I hvert fald blev lydene hurtigt højere og mere påtrængende. De var værst om natten. Så begyndte jeg at se flakkende glimt af mørke skikkelser ud af øjenkrogen når jeg sad i min lænestol om aftenen og læste. Men de forsvandt altid når jeg drejede hovedet. De dukkede op i spejlene og andre blanke ting. En sort skygge af en dreng på omkring jeres alder der gled forbi bag mig, eller som bare stod musestille og holdt øje med mig. Når jeg vendte mig var jeg alene. Det vil sige, det så i hvert fald sådan ud. Men jeg kunne mærke at de var der. Der bliver altid en smule koldere når en af dem er i nærheden. Og jeg kan høre deres hviskende

stemmer. De taler sammen. Jeg kan ikke forstå hvad de siger. I starten troede jeg kun der var én, for de ligner hinanden. Men så hørte jeg hyttens frygtelige historie fra en af de lokale, og jeg blev klar over at det er to afdøde tvillinger der går igen.“

Troels sank en klump. „Hvor... hvordan ser de ud?“

Bent kneb øjnene sammen. „Jeg har jo aldrig set dem ordentligt. De må være 13 år. Men de er store af deres alder. Cirka på jeres størrelse. De har sort hår og ligner almindelige drenge, bortset fra at deres hud er frygtelig bleg.“

„Har de nogen sinde talt til dig? Sagt noget du kunne forstå?“

Bent rystede på hovedet.

„Så du ved ikke hvad de vil?“

„Jeg har tænkt meget over det, men jeg kan ikke komme frem til nogen fornuftig forklaring. Jeg ved ikke om de vil mig noget, eller om de bare ikke kan finde hvile.“

„De må helt sikkert have et formål med at spøge i huset,“ sagde Troels bestemt. „Boede de i huset da de døde?“

„Ja. Sammen med deres forældre, selvfølgelig.“

„Hvordan skete det?“ spurgte Adam, og Troels sendte ham et forbavset blik.

Bent bed sig i læben. Hans blik flakkede. „Det ... jeg vil nødig stå her midt på gaden og tale om det, hvis I forstår ... Det er en ret makaber historie.“

„Hvad hvis vi kommer ud til dig?“ foreslog Troels straks. „Måske kunne vi også møde ånderne.“

Bent smilede træt. „I skal skam være velkomne, men de viser sig jo næsten kun om natten. Hvis I kom forbi en dag

kunne jeg fortælle jer hele historien, hvis I er sikre på I har lyst til at høre den.“

„Hvornår kan vi komme? Hvad med i aften?“

„Du milde, du er sandelig ivrig,“ smålo Bent. „Jeg er desværre ikke hjemme i aften, og i weekenden skal jeg på besøg hos min søster. Hun bor et par kilometer syd for byen her. Jeg, øhm ... jeg er begyndt at finde på undskyldninger for ikke at være hjemme. Hvis det fortsætter sådan her, er jeg bange for at jeg snart må sælge hytten.“

„Det kan jo være vi kan finde ud af hvad ånderne vil,“ sagde Troels opildnet. „Hvis man kan gennemskue hvad der plager dem, kan man tit hjælpe dem på vej så de forsvinder helt fra vores verden. Så behøver du jo ikke flytte!“

Bent så på Troels et øjeblik. Der var et glimt af håb i de trætte øjne. „Tror du virkelig?“

„Vi vil i hvert fald gerne gøre forsøget,“ lovede Troels.

Adam rystede smilende på hovedet. Det var håbløst at forsøge at stoppe Troels nu. „Selvfølgelig,“ sagde han. „Vi er de lokale 'Ghost Busters'.“

Den gamle så et øjeblik forvirret på ham. Så sagde han tøvende: „Godt. Men ... jeg vil jo ikke risikere at I kommer noget til ...“

„Du skal ikke være bekymret for os,“ sagde Troels straks. „Vi er ikke så nemme at skræmme. Og jeg vil gøre hvad som helst for at møde et rigtigt genfærd.“

Adam så på ham. „Talte vi ikke om *ånder* lige før?“

Troels viftede med en hånd. „Ånder, genfærd, nogen kalder dem endda *spøgelse*. Det er det samme: Løsrevne menneskesjæle der lever videre efter kroppen er død.“

Bent kløede sig igen i nakken. „I kan jo overnatte hjemme hos mig i morgen nat. Jeg er alligevel ikke hjemme. Og jeg har to gæsteværelser.“

Troels stirrede på Adam med et eksalteret og bedende udtryk. „Er du med på den?“ hviskede han.

Adam slog ud med en arm. „Tja, hvorfor ikke? Det kan jo være en god chance for at vise dig at der ikke findes hokus pokus.“

Troels grinede. „Fedt, så er det en aftale. Hvornår skal vi komme i morgen?“

Bent trak på skuldrene. „Jeg tager af sted efter aftensmaden. Ved 18-tiden måske?“

„Perfekt!“

„Det siger vi så. Kender I Skovlyvej?“

„Er det ikke den grusvej der går igennem skoven?“ spurgte Adam.

„Jo, lige netop. Jeg bor i nummer 1. Det kan godt være svært at se, for indkørslen er lidt tilgroet, men I skal sikkert nok finde det.“

„Det er jeg sikker på,“ smilede Troels. „Vi ses!“

I

„Det var virkelig den længste fredag i mit *liv*,“ udbrød Troels og hankede op i rygsækken. „Erling var endnu mere tør i dag end han plejer at være.“

Sollyset faldt skråt ned gennem den grønne bladhimmel og badede de to drenge i et gyldent skær. De traskede gennem skoven hen ad grusvejen, og de eneste lyde kom fra stenene under deres sko og nogle fugle der en gang imellem skræppede op. Det var lunt, selv om solen var på vej ned.

„Det er sikkert fordi du har glædet dig sådan til at vi skulle herud,“ sagde Adam og viftede en flue væk. „Det var en skam at Mia ikke kunne komme med.“

„Ja, hun kommer først hjem fra sin far på søndag,“ mumlede Troels ærgerligt. „Hun ville ellers gerne have været med.“

„Tror hun også på spøgelse?“

„Hun er ikke helt sikker. Men hun er vild med uhyggelige bøger, og hver gang vi skal leje en film vil hun have at det skal være en gyser.“

Mia var på drengenes alder, men hun gik på en anden skole. De havde mødt hinanden til en fest sidste sommer. Troels og hende var rimelig hurtigt faldet for hinanden, og de havde nu været kæresten i et års tid.

„Nå, men det er nok meget godt hun ikke kommer,“ grynede Adam. „Så er jeg fri for at høre på jeres seng der knirker hele natten.“

Troels grinede og daskede kammeraten på armen. „Du er da bare misundelig.“

„Ja, Mia er en sød pige,“ sagde Adam og sparkede til en gammel gren der lå på vejen. „Jeg forstår bare ikke hvad hun ser i en overtroisk hippie som dig.“

„Hov hov, bare fordi jeg tænker uden for boksen!“ smilede Troels. „Jeg tror skam på de samme ting som dig. Naturlove, tyngdekraft, Darwin og alt det der. Men der *er* ting som videnskaben ikke kan forklare, fordi de ligger uden for vores verden.“

„Hmm,“ brummede Adam. „Jeg tror nu stadig du har set for meget X-Files.“

„Måske finder vi ud af det i nat.“ Troels så sig om. Der var træer og buske til alle sider. „Hør lige hvor stille her er ...“

„Ja, og luften virker friskere,“ medgav Adam og tog en dyb indånding. „Vi er jo også ti kilometer uden for byen, og ... Hov, for resten, tog du en busplan?“

Troels hev en folder op af baglommen. „Jeg snuppede den da vi stod af.“

„Kanon. Godt du huskede det. Så ved vi hvornår vi kan komme hjem i morgen.“

„Jeps. Det var en fed ide at bilde vores forældre ind at vi sover hos hinanden.“

„Ja, jeg ved i hvert fald at mine ville have flippet skråt hvis jeg fortalte at vi skulle sove i en fremmed mands hus ude midt i Præsteskoven.“

„Det samme her. Det lyder altså også lidt mistænkeligt, men Bent virker da som en fredelig og venlig gammel mand.“

„Jah, jeg synes nu han virker lidt sær,“ mumlede Adam.

„Tror du ikke man bliver det af at bo alene i et hus?“ spurgte Troels og tilføjede: „Sammen med to ånder?“

„Jo, sikkert. Selv om jeg stadig tror de spøgelse er noget han bilder sig ... Hey, der har vi det!“

Troels fulgte Adams finger. Ganske rigtigt; i det høje græs i vejkannten stak toppen af en lille pæl op. Et rustent skilt med nummeret 1 var akkurat synligt. En smal markvej førte ind mellem træerne. Hjulsporene var dybe, og i midten voksede græs og ukrudt højt.

„Vi var lige ved at gå forbi,“ sagde Troels og rettede på kasketten. „Det ser godt nok ikke ud til han bruger sin indkørsel særlig tit.“ Han fik øje på sit snørebånd. Det var gået op. „Årh, crap. Øjeblik.“ Han satte sig på hug for at binde det. Han løftede hovedet og så hen ad markvejen efter Bents hus. Adam var allerede nået et godt stykke i forvejen. Han gik med ryggen til. „Hey, vent lige på mig!“ råbte Troels en smule skuffet.

„Det gør jeg da også,“ lød en stemme lige ved siden af ham.

Troels gav et spjæt af forskrækkelse. Han gloede op på Adam. „Hva... hvad i ...? Var du ikke lige ...?“ Han stirrede ind i skoven igen. Indkørslen var tom.

„Hvad snakker du om?“ spurgte Adam uforstående og kløede sig i øret.

„Jeg synes bare ... jeg synes bare jeg så dig,“ mumlede Troels og rejste sig. Skyggerne fra stammerne faldt skråt ind over hjulsporene. Det måtte være dem der havde snydt ham. „Det er lige meget.“

Drengene gik ind ad markvejen. Den bugtede sig næsten

hundrede meter før et gammelt træhus dukkede op. Indkørslen bredte sig ud og blev til en åben plads foran hytten, hvor græsset var lidt kortere. De standsede op.

„Jeg håber ikke vi skal være med i en moderne udgave af Hans og Grethe,“ mumlede Adam.

„Hvis han begynder at se sultent på os eller spørge om vi ikke vil se ovnen indefra så smutter vi,“ lovede Troels.

Hytten var dækket af mørke brædder og havde gammelt, gråt tegltag som var overbegroet med mos og med mange visne blade. En skæv skorsten stak op i midten. Vinduerne var delt i seks felter, og hullede skodder kunne slås for. Ved siden af hytten lå en mindre bygning med bliktag, som så ud til at være kombineret garage og redskabsskur. Der var ingen bil derinde, men masser af skrammel.

„Det ser da ikke ud til at der er to etager.“

„Næh, egentlig ikke. Skal vi se om han er hjemme?“

De gik hen til hoveddøren. Den var af massivt træ. En dørhammer formet som et vildsvin med en stor ring i næsen kiggede tomt på dem.

Troels tog forsigtigt i ringen og bankede den ind i døren. Knaldene gav genlyd i den stille skov.

Der gik 20 sekunder før der lød skridt inde fra hytten. Håndtaget gik ned og døren gled op.

Bents trætte ansigt kom frem i åbningen. Den lille mand smilede til dem. „Hej, drenge. Det var godt I kunne komme.“

„Vi er glade for at vi måtte,“ smilede Troels.

Bent trådte til side og lod dem komme ind på forgangens meget slidt trægulv. En lidt indelukket og støvet atmosfære

mødte dem. Der stod kun to træsko og et par beskidte gummistøvler. På et stort søm hang en gammel, grøn jakke.

„Jeg kan se at I har taget bagage med,“ nikkede Bent, da drengene tog rygsækkene og skoene af. „Min søster har faktisk lige ringet og tilbudt mig at blive hos hende hele weekenden. Så hvis I har lyst, er I velkomne til at blive her helt til søndag aften.“

Troels så på Adam med et ivrigt ansigtsudtryk. Den mørkhårede dreng trak på skuldrene. „Jeg har ikke andre planer.“

„Heller ikke mig. Det vil vi gerne. Så er der også bedre chancer for at vi møder ånderne.“

„Fint. Der er mad i køleskabet og kød i fryseren som I bare kan tage op. I skal ikke holde jer tilbage.“

„Tak.“

Bent så på sit ur. „Jeg har stadig et par minutter, så jeg tænkte om I har lyst til at få en kort rundvisning i huset? Selv om der ikke er så meget at se ...“

„Det ville nok være en god ide,“ sagde Adam.

„Godt, lad os starte herinde i køkkenet.“

Han viste dem indenfor. Entreen ledte direkte ind i et sparsomt køkken. Der var ikke meget bordplads, og inventaret virkede meget gammeldags. Komfuret havde kun to blus – og det var gas. Køleskabet var en lille, buetformet sag med et gammeldags håndtag. Der stod en knivblok, et spækbræt og krukke med forskellige ting. Skabslågerne var udført med snørklede mønstre i træet.

Rummet blev ikke større af at der i hjørnet var indrettet spisekrog. Den bestod af et slidt bord med to stole og en bänk indbygget i væggen.

„Herinde er min stue,“ forklarede Bent og gik ind i et tilstødende lokale som var væsentligt større. Her duftede sødt af pibetobak og ældet træ – hvilket ikke var så underligt, for både gulv, loft og vægge var beklædt med brædder. Adam fik følelsen af at være kommet tilbage i tiden. Det første han fik øje på var den store, åbne pejs som dominerede endevæggen. På en hylde over kaminen stod to lysestager og en udstoppet fugl som godt kunne være en musvåge. Længere oppe hang en plade med en jagtriffel. Den så meget gammel, næsten antik ud.

„Er det en ægte riffel?“ spurgte Adam.

„Ja. Og den har en ret dystre historie, som jeg vist også fik nævnt for jer. Men bare rolig, den er ikke ladt, og der er ingen patroner i hytten. Faktisk er den så gammel at jeg ikke tror den slags ammunition fremstilles længere. Stedet var en jagthytte i gamle dage. Jeg har ladet riflen og trofæerne være, selv om jeg aldrig selv har jaget.“

Foran ildstedet stod en tung, mørkegrøn lænestol. En reol der gik næsten helt til loftet dækkede væggen til højre. Der måtte være over hundrede bøger deri. Det var formentlig sådan den gamle fik sine aftener til at gå, tænkte Troels, for her var intet tv. En lang sofa i samme mørkegrønne stof som lænestolen og et lavt bord med detaljerede udskæringer stod på et uldent tæppe midt i stuen. Over bordet hang en lysekrone på størrelse med et bildæk. To vinduer slap lys ind og afslørede et udsnit af baghaven, som flød sammen med skoven. Imellem vinduerne hang et gammelt pendulur og tikke-søvnigt.

Bent tøffede ud i en smal gang, der førte til en stejl trappe.

Til venstre var en åben dør. Der sad et skilt i hovedhøjde med et billede af en dreng der sad på potte og teksten **W.C.**

„Her har vi det lille hus,“ sagde Bent.

Adam kunne se kanten af et gammelt, gulnet badekar på løvefødder, et spejl og en håndvask. Hyttens ejer pegede op ad trappens revnede trin.

„På første sal er mit soveværelse, som jeg også bruger som hobbyrum til mit fluebinderi. Jeg fisker en del. Det er mere fredeligt end jagt, synes jeg.“ Han smilede kort og så op ad trappen. „Min hofte er ikke hvad den har været, og jeg må hellere spare på kræfterne til cykelturen, så jeg ...“

„Skal du *cykle* til din søster?“ afbrød Troels overrasket.

„Ja, jeg har ingen bil. Det har jeg aldrig haft. Men jeg cykler meget.“

„Cool. Nå, men vi skal også nok selv finde rundt.“

„Godt. Der er redt op i de to gæsteværelser på første sal.“ Bent kløede sig i nakken. „Jeg, øh ... ja, jeg kommer ikke så tit i de to kamre. De tilhørte ... æh ...“

„De to afdøde drenge,“ gættede Adam.

Den gamle nikkede usikkert.

Troels lyste op. „Skal vi sove i genfærdenes gamle senge?“ spurgte han åndeløst.

„I bestemmer selvfølgelig selv om I vil ligge på sofaen, men det *er* faktisk de selv samme senge som tvillingerne sov i. Jeg lod dem stå da jeg købte huset. Der var ingen grund til at flytte dem når jeg ikke har noget at bruge værelserne til.“

„Vildt nok,“ udbrød Troels. „Men nu kan jeg altså snart ikke vente længere med at høre historien ...“

Bent smilede sit udmattede smil. „Jeg tænkte nok du ville

spørge, Troels.“ Han tog en dyb indånding og kradsede sig på hagen. Hans blik blev fjernt. „Godt så. Nu skal I få hele historien. Det skete en sen aften, hvor ...“

Gerda og Christian Severinsen er på vej hjem fra et vennepar inde i byen. Bilen gynger hen ad den ujævne skovvej og arbejder sig støt igennem den dunkle skov. En næsten fuld måne hænger på himlen som et sølvskinnende katteøj, kaster sit grå lys ned over træerne og får bladene til at ligne aluminium.

De to er i godt humør. De har fået et par sjusser over tørsten og griner sammen, da bilen triller ind i indkørslen, fuldkommen intetanende om hvilken frygtelig skæbne der er blevet planlagt for dem.

Den lille hytte ligger hen i mørke, men det vækker ikke deres mistanke. Lenny og Renny må være gået tidligt i seng som de fik besked på.

De låser sig ind, smider overtøjet og står lidt i køkkenet og pjatter. Gerda tysser fnisende på Christian, selv om hun selv har svært ved at være stille. Først da Christian går ud for at tisse, kommer Gerda til at tænke på drengene. Hun lister op for at se til dem inden hun vil gøre sig klar til selv at gå til køjs.

Da hun ser at sengene er tomme, kigger hun først efter på værelserne; i skabene og under sengene. Ingen Lenny eller Renny. Hun fortsætter med at lede i resten af hytten. Det kunne nemt ligne de to spøgefugle at lege den slags gemmelege. Men noget er alligevel begyndt at nage hende.

Hun bliver urolig, da hun ikke kan finde dem noget sted i hytten. Christian hjælper hende med at lede udenfor. De kalder på drengene. Intet svar.

Det er Christian der får øje på dem først. Han genkender de to livløse skikkelser der ligger på jorden foran brændeskuret ved siden af buggeblokken. Deres lyse nattøj er plettet af mørkt blod. Faren træder nærmere som en søvngænger. Månelysen afslører hvad der kommer til at give ham mareridt resten af livet.

Renny er værst tilredt. Han ligger på maven med hovedet drejet til siden, lukkede øjne og let åben mund. Hans arme er bredt ud til siderne, og den ene døde hånd knuger stadig en tot græs. I hans hals gaber et stort hul, en kløft som næsten har skilt hovedet fra kroppen. Øksen, der ligger kun en meter derfra, er indsmurt i mere af det mørke blod.

Lenny ligger på ryggen, ind over sin tvillingebrors ben. Hans øjne stirrer glansløst op i den fløjlsorte stjernehimlen og reflekterer månens blanke skive. Hans tænder er blottede og bidt sammen i en grimasse, der godt kunne forveksles med et grin. Men da Christian synker i knæ ved siden af sine døde sønner, kan han se hvordan det meste af Lennys baghoved mangler. Skudt væk. Riflen ligger på jorden ved siden af drengene.

Faren hører skridt bag sig, men evner ikke at advare sin intetanende kone, som siger hans navn idet hun kommer nærmere.

Hendes skrig flænger nattens tunge tavshed og kastes ud i den mørke skov. En flok fugle der sidder og sover i et træ i nærheden letter flaksende og flyver væk i natten.

2

Bent holdt inde og så skiftevis på Troels og Adam.

Der blev stille i køkkenet hvor de havde bevæget sig ud imens den gamle fortalte.

„Holy ... shit,“ hviskede Troels.

Adam nikkede mørkt. „Det er en forfærdelig historie.“

„Og det forklarer det du sagde med de to specielle lyde,“ indskød Troels. „Riflen og øksen.“

Bent bed sig i læben. „Netop. Øksen ligger ude i brændeskuret på bagsiden af hytten. Jeg burde egentlig skaffe mig af med den og riflen, men jeg tror ikke det ville hjælpe om så jeg brændte hele hytten ned til grunden og byggede en ny.“

Troels rystede på hovedet. „Nej, det er næsten altid selve *stedet* ånder er knyttet til. Ikke ting.“

„Fandt de ud af hvem der havde slået de to drenge ihjel?“ spurgte Adam.

Bent slog ud med armene. „Det var *ikke* mord. Ikke ifølge politiet, i hvert fald. Der var ikke så meget som et eneste spor af en gerningsmand. Og hvad skulle motivet også være? Skovlyvejs øvrige beboere blev selvfølgelig forhørt, men ingen havde hørt noget, selv om skuddet der havde gjort det af med Lenny nok havde kunnet høres i det meste af skoven. Folk sov naturligvis på det tidspunkt. Den nærmeste nabo er Gunnar, en lille mand der har sit eget ingeniørfirma inde i byen. Han bor lidt under en kilometer herfra.

Nå, men det blev slået hen som 'umotiveret kollektivt selvmord'. Det var den officielle erklæring, og jeg tror det er den Gerda og Christian klynger sig til, selv om det ikke gav meget mening. Lenny og Renny havde været to helt normale og glade drenge. Men ... folk på egnen begyndte at snakke i krogene. Der blev digtet og gættet. Den normale opfattelse blandt naboer og bekendte var at den ene af tvillingerne var blevet sindssyg og havde slået sin bror ihjel. Bagefter havde han måske indset hvad han havde gjort, fortrudt, og gjort det af med sig selv. Hvorfor det skulle ske på så grufuld manér kunne ingen dog finde en fornuftig forklaring på.“

Adam så spekulativ ud. Han havde rynket brynene. „Men der blev ikke fundet andre våben end øksen og riflen?“

Bent rystede bestemt på hovedet.

„Og det kan ikke være forældrene selv?“

Troels så forbavset på Adam. Han lød som en engageret kriminalkommissær.

Bent rystede atter på hovedet. „De blev frikendt. Og rygterne sagde at de havde prøvet ret ihærdigt på at få børn. Så hvorfor skulle de slå deres eneste to ihjel? Tvillingernes død kom meget bag på folk her på egnen. De fire virkede som en glad og sund familie. Men selvfølgelig kan man aldrig vide hvad der sker inden for hjemmets fire vægge.“

„Hvor er Gerda og Christian nu?“ spurgte Adam.

Bent trak på skuldrene. „Hytten havde stået tom i et år da jeg kom hertil. Jeg tror de er flyttet langt væk.“

„Det forstår man godt,“ mumlede Adam.

DOONG ... DOONG, lød det pludselig inde fra stuen.

„Så, nu slog klokken halv syv,“ udbrød Bent og luntede ud

i entreen. Han trådte i sine træsko og krængede jakken på. „Jeg overlader godset til jer, drenge. Jeg håber virkelig I kan hjælpe mig af med de to stakkels ånder. Eller i hvert fald finde ud af hvad der kan gøres. For jeg er ved at være rendt tør for gode ideer, og jeg trænger til fred og ro.“

„Vi skal gøre vores bedste, Bent,“ lovede Troels og viste ham to fingre. „På spejderære.“

„Tak. Vi ses på søndag så. Åh ja, og nøglen hænger dér på sømmet, hvis I skal ud. Men her kommer næsten aldrig uanmeldte gæster.“

„Hav det godt hos din søster,“ smilede Adam.

„I må hygge jer.“ Bent gik ud ad døren og lukkede den efter sig.

Drengene blev stående lidt i køkkenet. Så kiggede Adam på Troels. „Du har sgu da aldrig gået til spejder, dit bræt.“

Troels grinede skævt. „Næh, men det ved Bent da ikke.“

Adam rystede opgivende på hovedet. Han gik over og så ud ad køkkenvinduet. Bent trak en cykel ud af garagen og kom med besvær i sadlen. Den gamle mand slingrede ud ad indkørslen og forsvandt mellem træerne.

„Skulle han slet ikke have noget bagage med?“ spurgte Troels over Adams skulder.

„Åbenbart ikke. Det kan være han har noget hos sin søster.“

„Ja, sikkert.“ Troels kastede et blik rundt i køkkenet. „Han har godt nok holdt indretningen meget gammeldags.“

„Ja, men sådan er gamle mennesker nok bare. De har det bedst med ting de er vokset op med.“

„Det tror jeg også. Men dyrk lige det her køleskab ...“ Han

tog i håndtaget, som skulle trykkes ned. „Det er jo fra før krigens, mand. Hør lige hvordan det summer. Det lyder som en rumfærge.“

„Og det ser ud til at veje cirka det samme,“ tilføjede Adam grinende.

„Ja, men det lader ikke til vi selv havde behøvet at tage ketchup med til hotdogsene.“

Det lille køleskab var proppet med mad.

„Der er jo føde nok til hele weekenden,“ sagde Adam glad. „Nu er det vel ikke skipperlabskovs og gule ærter det hele?“

„Nej nej, her er en varm-selv-lasagne og æg nok til en stor omelet. Cola, mælk og frugt og meget mere.“

„Han har nok handlet ind til os. Det var pænt af ham.“

Troels lukkede køleskabet igen. „Nå, skal vi finde vores sovepladser?“

De tog taskerne med fra entreen, gik ind i stuen og ud i gangen. Trappen bragede og knagede da Troels begav sig op ad den.

„Hold da kæft, det lyder som om nogen har sat ild til en hel flok katte,“ brummede Adam.

„Det giver en god effekt,“ grinede Troels. „Ligesom i spøgelsesfilm. Der knirker døre og trapper også altid.“

På første sal delte en snæver og lavloftet gang etagen i to. Der var en dør på hver side og én for enden. Troels tog i døren til højre. Den afslørede et lille kammer hvor der stod en gammel seng under et enligt skråvindue. Den havde et hovedgærde af metaltremmer og var ret pænt op. Ud over sengen var rummets eneste andet møbel en kommode med seks skuffer. I hjørnet var der et indbygget klædeskab.

„Fedt, her vil jeg bo,“ sagde Troels og smed sin taske ind på trægulvet, hvor der lå en stor løber.

„Så må det her være mit nye værelse,“ mumlede Adam. Han havde åbnet ind til et næsten identisk rum skråt overfor. Her stod en skrivepult uden papirer eller kuglepenne, og en træstol. Sengen lignede fuldstændig den fra det andet rum, og det samme gjaldt tæppet på gulvet. Også her var klædeskabet indbygget i væggen.

„Og bag den sidste dør gemmer Bents soveværelse sig sikkert,“ gættede Troels og gik hen og tog i døren for enden af gangen. Den gav sig ikke. „Hov, den er låst. Det var da sært.“

Adam slog ud med en hånd. „Måske vil han ikke have vi roder i hans ting.“

„Ja, sikkert. Vi har jo heller ikke noget at lave derinde. Jeg var bare nysgerrig.“

„Som sædvanlig,“ smilede Adam. „Årh, min mave rumler. Jeg trænger til en omgang pølser. Skal vi ikke se om vi kan få fyret op for gassen uden at brænde hytten ned?“